

Zarzuty i główne twierdzenia

Odwołujący się podnoszą, że orzeczenie Sądu Pierwszej Instancji powinno zostać uchylone z uwagi na to, że Sąd Pierwszej Instancji dopuścił się naruszenia przepisów postępowania, polegającego na zakwalifikowaniu ich skargi jako złożonej w trybie art. 226 WE, podczas gdy w rzeczywistości była to skarga złożona w trybie art. 232 WE.

Skarga wniesiona dnia 5 lipca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji

(Sprawa C-287/04)

(2004/C 228/53)

Dnia 5 lipca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Królestwu Szwecji sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez L. Ström van Lier i N. Yerell w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Królestwo Szwecji nie dopełniło obowiązku transpozycji art. 3, 6 i 8 dyrektywy Rady 93/194/WE⁽¹⁾ z dnia 23 listopada 1993 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy, oraz
- obciążenie Królestwa Szwecji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Ustawodawstwo szwedzkie nie zapewnia, czego wymaga art. 3 dyrektywy, minimalnego czasu odpoczynku w ilości 11 nieprzerwanych godzin, w okresie czasu obejmującym 24 godziny. Okoliczność, że większość pracowników jest objęta umowami zbiorowymi, które regulują tę kwestię, nie wpływa na obowiązek transpozycji tego przepisu w stosunku do wszystkich pracowników.

Jeżeli chodzi o art. 6 dyrektywy, to zgodnie z art. 17 ust. 4 czteromiesięczny okres odniesienia ustanowiony w art. 16 ust. 2 dla stosowania art. 6 nie może zostać przedłużony do więcej niż sześciu miesięcy. Swoboda polegająca na możliwości dokonania odstępstw w kwestii okresu odniesienia jest mniejsza niż na to pozwala ustawodawstwo szwedzkie.

Nie dokonano wyraźnej transpozycji do ustawodawstwa szwedzkiego art. 8 dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 307, z 13.12.1993, str. 18.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Bundesfinanzhof, wydanego dnia 28 kwietnia 2004 roku, w sprawie FKP Scorpio Konzertproduktionen GmbH przeciwko Finanzamt Hamburg Eimsbüttel

(Sprawa C-290/04)

(2004/C 228/54)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich został wniesiony wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Bundesfinanzhof (Federalny Sąd Finansowy) wydanego dnia 28 kwietnia 2004 r. w sprawie w sprawie FKP Scorpio Konzertproduktionen GmbH przeciwko Finanzamt (Urząd Skarbowy) Hamburg Eimsbüttel, który wpłynął do Sekretariatu Trybunału dnia 7 lipca 2004.

Bundesfinanzhof zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy art. 59 i 60 Traktatu WE należy interpretować w ten sposób, iż przepisy te zostają naruszone w przypadku, gdy dłużnik prowadzący przedsiębiorstwo w Niemczech może zostać pociągnięty do odpowiedzialności zgodnie z § 50a ust. 5 zdanie 5 Einkommensteuergesetz (ustawa o podatku dochodowym, dalej: „EStG”) z 1990 r. w wersji obowiązującej w 1993 r., z powodu niepobrania – zgodnie z § 50a ust. 4 EStG - zaliczki na poczet podatku dochodowego od wynagrodzenia należnego wierzycielowi prowadzącemu przedsiębiorstwo w państwie Unii Europejskiej (w tym przypadku: w Niderlandach) i będącemu obywatelem innego Państwa Członkowskiego, podczas gdy - zgodnie z § 50a ust. 4 EStG - od wynagrodzeń płatnych na rzecz wierzyciela podlegającego nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w Niemczech (tj. podmiot krajowy) nie pobiera się zaliczki na poczet podatku dochodowego, wobec czego nie może być też brana pod uwagę odpowiedzialność dłużnika z powodu niepobrania lub pobrania zbyt niskiej zaliczki na poczet podatku dochodowego od należnego wynagrodzenia?
- 2) Czy na pierwsze pytanie należy udzielić odmiennej odpowiedzi, jeżeli wierzycielem wynagrodzenia jest podmiot, który w trakcie w chwili świadczenia usługi prowadzi przedsiębiorstwo w innym Państwie Członkowskim, ale nie jest obywatelem Państwa Członkowskiego?
- 3) Jeżeli odpowiedź na pierwsze pytanie jest negatywna:
  - a) Czy art. 59 i 60 Traktatu WE należy interpretować w ten sposób, iż koszty uzyskania przychodu, które wierzyciel prowadzący przedsiębiorstwo w innym Państwie Członkowskim poniósł w Niemczech w związku ze swoją działalnością gospodarczą prowadzącą do powstania roszczenia o zapłatę wynagrodzenia, muszą zostać odliczone przy obliczeniu podatku przez dłużnika, zobowiązanego do zapłaty tego wynagrodzenia, już przy pobraniu zaliczki na poczet podatku dochodowego zgodnie z § 50a ust.4 EStG, ponieważ także w przypadku podmiotów krajowych podatkowi dochodowemu podlegają tylko przychody netto po potrąceniu kosztów uzyskania przychodu?

b) Czy do stwierdzenia, że art. 59 i 60 Traktatu WE nie zostały naruszone, wystarczy, jeżeli przy pobraniu zaliczki na poczet podatku dochodowego zgodnie z § 50a ust. 4 EStG od podatku odliczone zostaną tylko te koszty uzyskania przychodu związane gospodarczo z działalnością w Niemczech prowadzącą do powstania roszczenia o zapłatę wynagrodzenia, które to koszty wierzyciel prowadzący przedsiębiorstwo w innym Państwie Członkowskim wykazał wobec dłużnika zobowiązanego do zapłaty wynagrodzenia na jego rzecz, a ewentualne inne koszty uzyskania przychodu mogą zostać uwzględnione w późniejszym postępowaniu o zwrot nadpłaconego podatku?

c) Czy art. 59 i 60 Traktatu WE należy interpretować w ten sposób, iż przepisy te zostają naruszone w przypadku, gdy przy pobraniu zaliczki na poczet podatku dochodowego zgodnie z § 50a ust. 4 w związku z § 50d ust. 1 EStG początkowo nie uwzględnia się zwolnienia od podatku przysługującego wierzycielowi prowadzącemu przedsiębiorstwo w Niderlandach zgodnie z umową o unikaniu podwójnego opodatkowania zawartą między Republiką Federalną Niemiec a Królestwem Niderlandów, a dopiero później uwzględnia się je w postępowaniu o zwolnienie od podatku albo o zwrot nadpłaconego podatku, w związku z czym także dłużnik zobowiązany do zapłaty wynagrodzenia nie może powołać się na powyższe zwolnienie od podatku w postępowaniu z tytułu odpowiedzialności za niepobranie zaliczki, podczas gdy dochody podmiotów krajowych zwolnione od podatku nie podlegają obowiązkowi zaliczkowania i tym samym wyłączona jest odpowiedzialność z tytułu niepobrania zaliczki lub pobrania w wysokości niższej niż należna?

d) Czy na pytania 3 a) do c) należy odpowiedzieć inaczej, jeżeli wierzyciel prowadzący przedsiębiorstwo w innym Państwie Członkowskim w momencie świadczenia usługi nie jest obywatelem państwa należącego do Unii Europejskiej?

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Finanzgericht Köln, wydanego dnia 24 czerwca 2004 roku, w sprawie Wienand Meilicke, Heidi Christa Weyde i Marina Stöffler przeciwko Finanzamt Bonn-Innenstadt

(Sprawa C-292/04)

(2004/C 228/55)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich został wniesiony wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Finanzgericht Köln (Sąd Finansowy, Kolonia), wydanego dnia 24 czerwca 2004 r. w sprawie Wienand Meilicke, Heidi Christa Weyde i Marina Stöffler przeciwko Finanzamt Bonn-Innenstadt., który wpłynął do Sekretariatu Trybunału dnia 9 lipca 2004 r.

Finanzgericht Köln zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy zgodny z art. 56 ust. 1 i art. 58 ust. 1 lit. a) i ust. 3 Traktatu WE jest § 36 ust. 2 pkt 3 Einkommensteuergesetz (ustawa o podatku dochodowym, dalej: „EStG”), w wersji obowiązującej w okresie sporu, zgodnie z którym na poczet podatku dochodowego zaliczany jest tylko podatek dochodowy od osób prawnych lub zrzeszeń osób, które podlegają nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu, w wysokości 3/7 przychodu w rozumieniu § 20 ust. 1 pkt 1 lub 2 EStG?

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie wyroku Gerechtshof Amsterdam, wydanego dnia 14 czerwca 2004 r., w sprawie Beemsterboer Coldstore Services B. V. przeciwko Inspecteur der Belastingdienst – Douanedistrict Arnhem

(Sprawa C-293/04)

(2004/C 228/56)

Dnia 9 lipca 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie wyroku Gerechtshof Amsterdam, wydanego dnia 14 czerwca 2004 r. w sprawie Beemsterboer Coldstore Services B. V. przeciwko Inspecteur der Belastingdienst – Douanedistrict Arnhem.

Gerechtshof Amsterdam zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1) Czy art. 220 ust. 2 lit. b) Wspólnotowego Kodeksu Celnego (WKC) (!) znajduje zastosowanie w przypadku, gdy powstanie długu celnego i odzyskanie należności celnych po dokonaniu odprawy nastąpiły przed wejściem w życie tego przepisu?

2) Jeżeli na pytanie 1 zostanie udzielona odpowiedź pozytywna: czy świadectwo EUR.1, którego nieprawidłowości nie można stwierdzić, ponieważ przy kontroli następczej nie mogło zostać potwierdzone pochodzenie towarów, dla których świadectwo to zostało wystawione, podczas gdy jedynie z tej przyczyny odmawia się preferencyjnego traktowania towarów, może zostać zakwalifikowane jako „świadectwo nieprawidłowe” w rozumieniu art. 220 ust. 2 lit. b) WKC, a w przypadku odpowiedzi negatywnej, czy podmiot zainteresowany może jednakże skutecznie powołać się na ten przepis?

3) Jeżeli na pytanie 2 zostanie udzielona odpowiedź pozytywna: na kim spoczywa ciężar dowodu, że świadectwo opiera się na nieprawidłowym przedstawieniu faktów przez osobę dokonującą wywozu lub kto musi dowieść, że organ wystawiający świadectwo wiedział lub powinien był wiedzieć, że towary nie spełniają przesłanek traktowania preferencyjnego?